

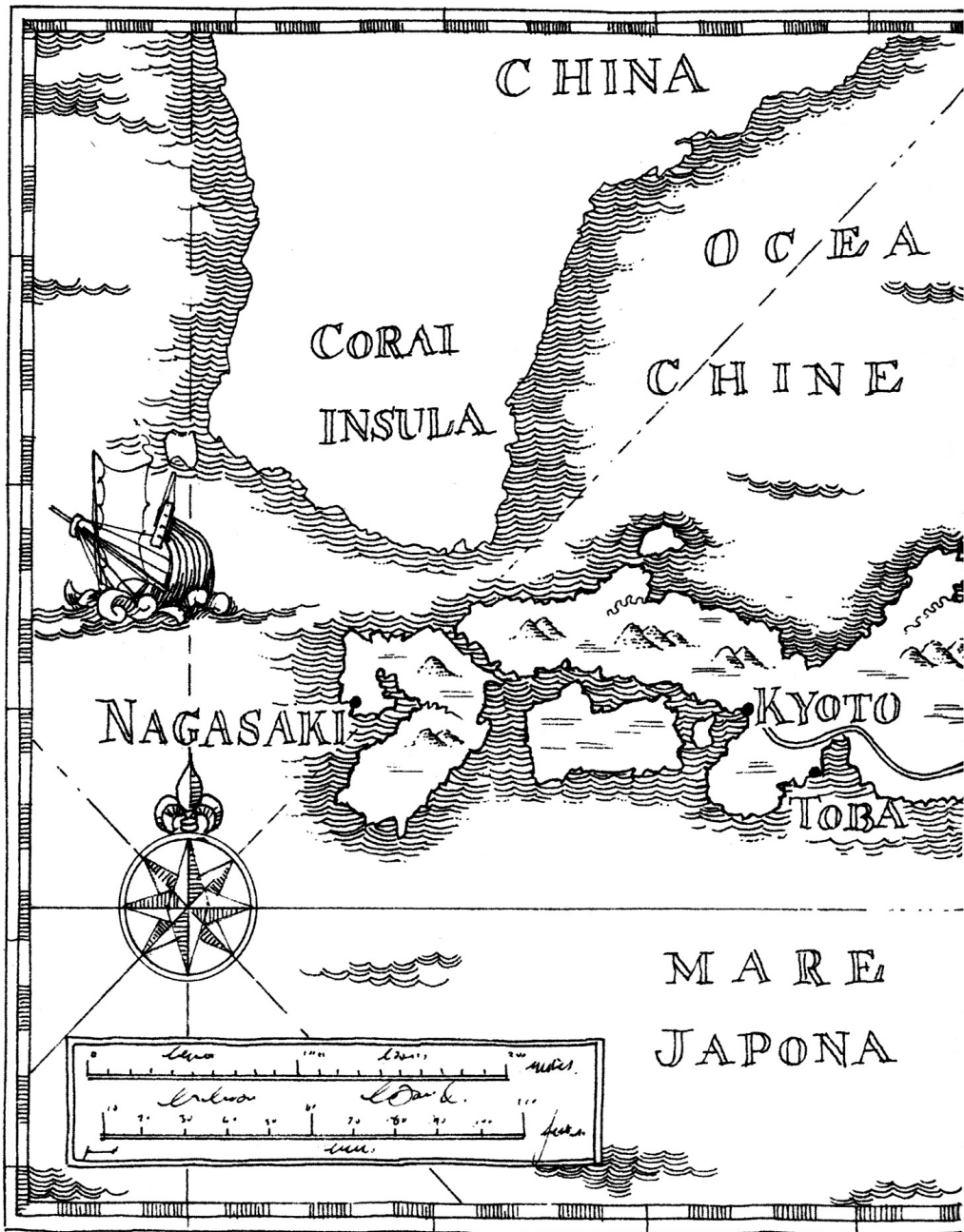
Chris Bradford

De jonge samoerai

DE RING VAN AARDE

Voor Karen, die als een zus voor me is

TOKAIDO WEG

TERRA DE
LESSO

NU S

NS IS

AEDO

JAPAN
IN DE
17^E
EEUW

De brief

Japan, 1614
Lieve Jess,

Ik hoop dat deze brief je ooit bereikt. Je denkt zeker dat ik al jaren geleden verdronken ben. Maar je zult vast blij zijn te horen dat ik gezond en wel ben.

In augustus 1611 bereikten vader en ik Japan, maar helaas moet ik je vertellen dat hij tijdens een aanval op ons schip, de Alexandria, is gestorven. Ik was de enige overlevende.

De afgelopen drie jaar heb ik doorgebracht onder de bescherming van een Japanse krijgshere, Masamoto Takeshi, op zijn samoerai-school in Kyoto. Hij is erg goed voor me geweest, maar het leven was niet makkelijk.

Een huurmoordenaar, een ninja die Drakenoog heet, werd ingehuurd om de rutter van onze vader te stelen (je weet vast nog wel hoe belangrijk dit logboek vol zeekaarten voor een stuurman als onze vader was). Dat is de ninja uiteindelijk gelukt, maar met hulp van mijn samoeraivrienden heb ik het boek ook weer terug weten te krijgen.

Het was trouwens deze ninja die vader heeft vermoord. Het is maar een schrale troost dat ook hij dood is. Oog om oog. Maar de dood van die ninja brengt onze vader niet terug – ik mis hem nog elke dag en zeker nu zou ik zijn hulp en bescherming goed kunnen gebruiken.

Want er is een burgeroorlog uitgebroken in Japan en buitenlanders zoals ik zijn niet langer welkom. Ik ben gevlucht en ben nu op weg door het zuiden van dit vreemde, exotische land naar de haven van

Nagasaki. Ik hoop dat ik daar een schip vind dat me weer naar Engeland kan brengen.

De Tokaidoweg waarover ik reis is vol gevaren en mijn vijanden zitten me op de hielen. Maar wees niet bang, ik red me vast wel. Masamoto heeft me een goede training als samoerai gegeven en ik zal vechten als een leeuw om naar je terug te keren.

Op een dag zal ik je al mijn avonturen in levenden lijve vertellen...

Tot dan, lief zusje. Moge God je beschermen,

je broer, Jack

De gaijin-samoerai

Japan, zomer 1614

‘Hé, vreemdeling, dat is mijn plek!’ snauwde de samoerai. Jack stopte met het opslurpen van zijn noedels. Al waren er meer dan genoeg lege banken in de vervallen herberg in Shono, een halteplaats voor reizigers over de Tokaidoweg door Japan, Jack waagde het niet om de man tegen te spreken. Zonder op te kijken van onder zijn strohoed, schoof hij naar het andere eind van de tafel. Toen boog hij zich weer over zijn stomende kom en hij nam nog een hap.

‘Ik zei, je zit op mijn plek!’ herhaalde de man, die zijn hand nu dreigend op het gevest van zijn samoeraizwaard legde. Achter hem werden twee paar voeten in sandalen zichtbaar.

Jack probeerde kalm te blijven. Tot nu toe was de reis zonder ernstige aanvaringen verlopen. Hij wilde dat liever zo houden.

Maar hij wist dat dat lastig zou zijn nu het in Japan zo’n chaos was. Nadat *daimio* Kamakura de burgeroorlog had gewonnen, had deze samoeraiheer zichzelf tot Shogun uitgeroepen, de opperheerser van Japan. Veel samoerai die bij hem in dienst waren zagen hun kans schoon. Dronken van de overwinning, *sake* en macht, intimideerden en mishandelden ze de bevolking en ieder ander van een lagere rang.

Op het eerste gezicht zag Jack eruit als een boer of een pelgrim. Hij droeg een eenvoudige effen blauwe kimono, een paar sandalen en een strohoed die naar boven spits toeliep en die typisch was voor een rijstboer of een boeddhistische monnik. De brede rand verborg zijn westerse gezicht.

Zonder morren verplaatste Jack zich naar een andere tafel.

‘Dát is de plaats van mijn vriend.’

De andere twee soldaten grinnikten. Jack beseftte dat hij dit niet kon winnen. Hij zou moeten vertrekken. Als ze achter zijn ware identiteit kwamen, zou hij pas goed in de problemen zitten. Als vreemdeling, een *gaijin*, was hij een doelwit van vervolging. De eerste regeringswet die de Shogun gemaakt had, was een landelijke verordening die alle vreemdelingen en christenen uit zijn land verbande. Ze moesten direct vertrekken of ze werden gestraft, vaak met de dood. Sommige overijverige samoerai vonden dat de buitenlanders niet snel genoeg vertrokken. Zelfs op dit korte stuk van Toba naar de Tokaidoweg was Jack al op een onfortuinlijke priester gestuit, wiens lichaam rottend in de hete zon aan een boomtak bungelde.

‘Ik ben bijna klaar met eten, dan ben ik weg,’ antwoordde Jack in vloeiend Japans.

Hij was te hongerig om een restje in zijn kom over te laten, en hij slurpte gehaast de laatste slierten naar binnen met behulp van zijn eetstokjes. Dit was de eerste warme maaltijd die hij had gehad sinds hij vier dagen geleden afscheid had genomen van zijn vrienden.

‘NEE! Je bent nu meteen klaar!’ bulderde de samoerai en hij sloeg hard met zijn vuist op tafel.

De kom viel kletterend op de grond en de inhoud verspreidde zich over de vloer van aangestampte aarde. Het werd doodstil in de kleine herberg. De paar andere gasten slopen zo geruisloos mogelijk naar de uitgang. Een dienstmeisje kroop met haar vader weg achter de toonbank.

Nu hij gedwongen was om zich tegen zijn tegenstander te verdedigen, keek Jack voor de eerste keer naar hem op.

De samoerai, een gedrongen man met een woeste snor en borstelige zwarte wenkbrauwen, staarde verbijsterd naar Jacks blauwe ogen en blonde haar.

‘Een gaijin!’ bracht hij naar adem happend uit.

Jack kwam overeind. Hoewel hij pas vijftien was, was hij langer dan de gemiddelde Japanner. ‘Zoals ik al zei, ik ga weer op pad.’

De samoerai, die snel weer bij zijn positieven was gekomen, versperde Jack de weg. ‘Jij gaat helemaal nergens heen,’ zei hij. ‘Je bent een vluchteling en een vijand van Japan.’

De twee andere soldaten sloten zich bij hun leider aan. De ene was mager met een smalle puntneus en ogen die dicht bij elkaar stonden; de andere was klein en dik als een pad. Elk van hen droeg de twee samoerai-zwaarden: de normale *katana* en de kortere *wakizashi*.

‘Ik wil geen problemen veroorzaken,’ hield Jack vol, terwijl hij zijn hand uitstak om zijn rugzak te pakken, zodat hij er snel vandoor kon. ‘Ik ben onderweg naar Nagasaki. Ik verlaat dit land zoals de Shogun heeft bevolen.’

‘Je had hier gewoon nooit binnen mogen komen,’ zei de magere honden en hij spuugde voor Jack op de grond. ‘Je staat onder arrest en...’

Jack smiet zijn eetstokjes in het gezicht van de man om hem af te leiden en stormde naar de uitgang.

‘Grijp hem!’ beval de aanvoerder.

De padachtige soldaat greep Jacks pols. Eén tel later lag de man kermend van pijn op zijn knieën, terwijl Jack een *nikkyo* uitvoerde. Deze polsklem was de eerste *taijutsu*-greep die Jack had geleerd op de *Niten Ichi Ryu*, de samoerai-school in Kyoto waar hij de afgelopen drie jaar had getraind.

‘Help!’ jammerde de man.

De aanvoerder ontblootte zijn zwaard en deed een uitval naar Jack. Jack liet de pols van de dikzak los vlak voor hij hem zou breken en wierp de soldaat voor de voeten van de aanvallende samoerai. Tegelijkertijd greep hij zijn katana, die aan zijn rugzak bevestigd was. Terwijl het dodelijke staal van de samoerai op weg was naar zijn hals, trok hij met een flits zijn eigen zwaard uit de *saya*.

De twee katana kletterden hoog in de lucht tegen elkaar. Heel even leek alles stil te staan.

‘Een *gaijin-samoerai*!’ riep de aanvoerder uit, met zijn ogen opengesperd.

‘Dit is hem!’ piepte de pad-samoerai, terwijl hij overeind krabbelde. ‘Die *gaijin* naar wie onze Shogun op zoek is!’

‘En op wiens hoofd een vette beloning staat,’ siste de magere samoerai, die nu ook zijn zwaard uit de schede trok.

Ze kwamen alle drie om Jack heen staan. Zijn laatste kans op ontsnapping leek verkeken.

Hij had geen keus. Hij zou zich een weg naar buiten moeten vechten.

Een oneerlijk gevecht

Het dienstmeisje, een spichtig ding met recht afgeknipt kort haar, gluurde angstig boven de toonbank uit. Terwijl Jack in een hoek werd gedreven, hield ze haar ogen strak op hem gericht.

Omdat het een herberg voor het gewone volk was, bestond het eenvoudige houten gebouwtje voornamelijk uit bamboe en roomkleurige *washi*-muren van papier, met een paar houten pilaren die het dak droegen. De tafels waren gammel en versleten. Naast de toonbank stond een groot vat sake, met erop een aantal stenen kannen om de rijstwijn mee te serveren. In een flits zag Jack hoe de vader van het meisje haastig zijn weinige kostbare porseleinen kommen naar achteren bracht, en hij vroeg zich af of de herberg daar ook een uitgang had. De schuivende *shoji*-deur, de deur waaruit hij had willen vluchten, bevond zich aan de andere kant van de ruimte, en de drie samoerai stonden er precies voor.

‘Moeten we hem levend meenemen?’ vroeg de spillebeen.

‘Nee, zijn hoofd vindt de Shogun wel genoeg,’ antwoordde de aanvoerder.

Jack besepte dat hij ze niet alle drie met één zwaard kon overwinnen en trok nu ook zijn wakizashi. Hij hief beide wapens en bereidde zich voor op zijn verdediging. De twee machtige zwaarden met hun donkerrode gewezen greep had hij gekregen van Akiko, zijn beste en dierbaarste vriendin. Deze zwaarden van haar overleden vader waren erg waardevol, want Shizu, de grootse zwaardsmid die ooit had geleefd, had ze vervaardigd. Dit zou de eerste maal zijn dat Jack ze in een gevecht gebruikte. Maar hun gewicht voelde goed aan in zijn handen, de zwaarden waren perfect in balans.

De aanvoerder aarzelde om aan te vallen, even van zijn stuk gebracht door Jacks ongebruikelijke vechtstijl. De meeste samoerai gebruikten alleen hun katana bij een duel.

‘Hij kent de Twee Hemelrijkenteknik!’ riep de dikke pad uit.

‘Nou en?’ beet de aanvoerder hem toe. ‘Wij zijn met ons drieën!’

Ondanks zijn stoere toon zag Jack de punt van zijn katana licht trillen. De Twee Hemelrijken was legendarisch onder de samoerai: het was een vernietigende zwaardtechniek met twee wapens, die alleen aan de allerbeste leerlingen van de Niten Ichi Ryu werd geleerd. Die vechtstijl was zeer moeilijk onder de knie te krijgen, maar de krijgers die het lukte werden onoverwinnelijk geacht. Masamoto, de stichter van de school en Jacks vroegere voogd, had minstens zestig duels met de grootsten van Japan gevochten en hij had nooit verloren.

‘Hij doet maar alsof. Dacht je dat een gaijin dat ooit zou kunnen leren?’ zei de aanvoerder en hij duwde de dikke samoerai naar voren. ‘Maak hem af!’

‘Waarom ik?’

‘Omdat ik het zeg!’

Met tegenzin trok de samoerai zijn zwaard. Jack keek naar de kling. Die was brandschoon en er zat geen krasje op. Zo te zien had deze soldaat nog nooit een echt duel uitgevochten.

‘G-g-geef je over, gaijin, of anders...’ stotterde hij.

‘Of anders wat?’ zei Jack uitdagend. Hij probeerde tijd te winnen en hij ging achter een tafel staan.

‘Dan... sla ik je kop eraf,’ antwoordde de man weinig overtuigend.

‘En als ik me overgeef?’

De samoerai, die daar geen antwoord op had, keek wanhopig naar zijn aanvoerder.

‘Dan slaan we ook zijn kop d’r af!’ antwoordde de aanvoerder, met een sadistische grijns.

En hij wenkte de magere samoerai.

‘AANVALLEN!’

En ze doken alle drie tegelijkertijd op Jack af.

Jack trapte de tafel omver en de dikke viel struikelend achterover, terwijl het zwaard uit zijn handen glipte. De magere samoerai sloeg naar Jacks hals, terwijl de aanvoerder hem in de buik wilde steken. Jack dook

onder het eerste zwaard door en sloeg de tweede aanval met de wakizashi van zich af.

Voor de twee konden terugslaan gaf Jack de magere een zijwaartse trap tegen zijn borst, waardoor hij hard tegen een pilaar botste. Er klonk een luid gekraak terwijl het hout versplinterde en het gebouw wankelde. Met een draai liet Jack zijn katana nu naar het hoofd van de aanvoerder zwaaien. Het zwaard zoefde vlak boven zijn hoofd door de lucht.

‘Gemist!’ kraaide de leider.

‘O ja?’ antwoordde Jack, terwijl de traditionele knot haar van de samoerai plat op de grond viel.

Van streek omdat hij nu zijn statussymbool kwijt was, merkte de aanvoerder het geknars en gesteun van de houten constructie niet op tot het te laat was. Jacks zwaard had ook de touwen die een deel van het bamboeplafond bij elkaar hielden doorgesneden. Een keiharde stam viel boven op het kale hoofd van de leider, die bewusteloos tegen de grond sloeg, bedolven onder een stortvloed van bamboe.

Met een woedende kreet viel de magere samoerai nogmaals aan met een stoot naar het hart. Hij dreef Jack met zijn rug naar de toonbank. Jack blokte het spervuur van slagen, maar de man was watervlug en het lukte hem bijna om Jack een gemene snee over zijn buik toe te brengen.

Jack sprong op het nippertje opzij. Het vlijmscherpe zwaard sneed daardoor door het vat sake heen, waardoor het houten vat in tweeën werd gekliefd. Rijstwijn gutste over de vloer. De dikke samoerai, die nog steeds op zijn knieën naar zijn gevallen zwaard grabbelde, kreeg de alcoholische waterval over zich heen. Een verzaligde glimlach verspreidde zich over zijn gezicht toen hij een paar ongewenste slokken sake in zijn open mond opving.

Het gezicht van de magere samoerai drukte het andere uiterste uit: het was verwrongen van razernij. Weer hief hij zijn zwaard, vastbesloten om Jack een kopje kleiner te maken. Op dat moment verscheen opeens het dienstmeisje van achter de toonbank en met een stenen sake-kan sloeg ze hem keihard op zijn hoofd. De samoerai slingerde even heen en weer voor hij ineenzakte op de vloer. Stomverbaasd keek Jack het meisje aan.

‘Ze kunnen ook zo slecht tegen drank,’ zei ze hoofdschuddend, en ze glimlachte onschuldig terwijl de dikke samoerai over de modderige, naar wijn geurende vloer kroop.

Uiteindelijk kwam hij overeind met een gezicht dat droop van de sake. Terwijl hij lodderig naar zijn gevallen kameraden keek, wankelde hij ver van Jack vandaan.

‘Dit is geen eerlijk gevecht,’ zei hij smekend, met het zwaard trillend in zijn hand.

‘Dat is het ook nooit geweest,’ zei Jack, en hij voerde een Herfstbladslag uit.

De punt van zijn katana kwam tweemaal hard en snel op de achterkant van het zwaard van de dikke terecht, dat meteen op de grond kletterde.

De samoerai stak beide handen omhoog en gaf zich over, terwijl hij snotterde: ‘Dood me niet, alsjeblieft!’

In een oogwenk sneed Jack met de beide zwaarden over het bovenlichaam van de man. De samoerai gilde het uit, en de hoge kreet ging over in zielig gejammer.

‘Ik wil helemaal niemand doden,’ antwoordde Jack en hij stak zijn zwaarden in de schede. ‘Ik wil alleen maar naar huis.’

Ongelovig keek de samoerai naar zijn bovenlijf. Hij was volkomen ongedeerd, maar zijn *obi* viel in twee stukken uiteen. De gordel kwam op zijn enkels terecht, net als de saya van zijn zwaarden, zijn *imro* met de lattes voor kleinigheden en een koord met munten dat aan zijn riem was vastgemaakt.

Geschokt door Jacks uitzonderlijke zwaardtechniek vluchtte de samoerai met wapperende kimono de herberg uit.

Het Igagebergte

Jack nam de schade op. De herberg, die toch al in vervallen staat was geweest, was nu één grote puinhoop: omgekeerde tafels, het halve plafond ingestort en de vloer een modderpoel van kleverige sake. De eigenaar van de zaak zat in een hoekje met zijn hoofd in zijn handen.

Toen Jack het koord met munten ontdekte dat was achtergelaten door de dikke samoerai, raapte hij het op en gaf het geld aan het dienstmeisje. ‘Dat zal de kosten wel dekken.’

Ze boog om hem te bedanken en stopte de munten snel in de mouw van haar kimono.

‘Zeg, waarom hielp je me eigenlijk?’ vroeg Jack, verbaasd dat het meisje zo moedig was geweest mee te vechten, laat staan een vreemdeling te hulp te komen.

‘Dat stelletje jaagt al een tijd al onze klanten weg met hun pesterijen,’ legde ze uit. Met een bewonderende blik op Jack voegde ze eraan toe: ‘Jij bent de eerste die het waagde terug te vechten... en je won!’

Van onder de berg bamboe kreunde de aanvoerder.

‘Ga nu maar,’ zei het meisje. ‘Zijn vriend komt vast terug met andere samoerai.’

‘Maar wie gelooft er nu een halfblote samoerai die een walm van sake uitstoot?’ grapte Jack.

Het dienstmeisje gichelde, maar was meteen stil toen de bel van het poststation opeens geluid werd.

‘Je moet nú meteen gaan!’ zei ze dringend.

Jack deed snel zijn rugzak om. Hij keek om een hoek van de deur en zag een bataljon samoerai dat in de richting van de herberg marcheerde.